

Fény sugar

Evangeliumi hitébresztő és hitmelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főtestvér. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I. Hidegkúti-út 123/a.

„Előmbe jön az én kegyelmes Istenem.” Zsolt. 59:11.
„Mi is vártunk Téged, ítéleted ösvényén, óh Uram!”
Ésaiás 26:8.

Mindig kedves és sokatmondó volt számomra az a kép, amint az atyai ház felé közeledő tékozló fiú elé kimegy az atya. Sőt, már akkor meglátja gyermekét, amikor az még „távol” van, de tétova, szégyen- és fájdalomterhektől roskadozó lábakkal már felkelt, hogy visszamenjen ismét atyjához. Hogy mi mehetett végbe a fiú szívében, azt csak az tudja igazán átérezni, aki már maga is átélte egy-egy ilyen „fölkelés”-nek és visszamenetelnek egész valónkat átható s a lélek legmélyéig ható gyötrelmeit, önvádját s a vele járó nyomorúságérzetet. A megalázott és megalázkodó fiú elé nemcsak hogy eléje megy, hanem siet felé az atya s „odafutván” megcsókolgatja őt. Mennyi vigasztalás, biztatás rejlik ebben a történetben számunkra is Testvérem! Nem tudom, hogy hol vagy jelenleg! Ha az atyai ház oltalma alatt és az atyai szív melege vesz körül, akkor jó neked. De ha magadra ismersz abban a távol levő tékozló fiúban, s már érzed is közben-közben, hogy valami nincs jól nálad s megszólal egy hang a szívedben, hogy vissza kellene menned, de nehéznék találd a megalázkodás útját, mégis ne félj rálépni. Neked kell fölkelned, de azután az Atya elődbe jön s megfogja kezedet, támogat, segít, szeret, nem kárhoztat, hanem új kegyelmet ad. Ki jön eléd? „Kegyelmes” Istened, ezt mondja az Ige, s ezt mondják élettapasztalataink. Ha mi az ítélet ösvényén várjuk Őt megalázkodva, akkor Ő kegyelmét és szeretetét hozva jön elénk s ez a szeretet még mélyebben megaláz s nagyobb bűnbánatra indít. Félve indulsz valahová rossz lelkiismerettel, sok bánattal, s íme nyoma sincs neheztelésnek, haragnak! Ellenkezőleg, — nagy szeretettel várnak, elődbe jönnek, örülnek neked s el akarják feledtetni veled a szegyeteljes és fájdalomszerző multat. Ez kegyelem és szeretet valóban! Így akar tenni velünk is Istenünk, mennyei Atyánk.

B. A. d. t.

ÉLETÉNEK.

Köd előttem, köd utánam...
Mese mondja: régi, drága.
Hogy elillan, mint az álom,
gyermekévek szép világa!
köd előttem... köd utánam...

Év előttem. Év utánam.
Visz a sodra, von az árja
ismeretlen, nagy folyamnak.
Ifjú szívet jaj, mi várja?
Év előttem, év utánam.

Gond előttem, gond utánam:
már, amerre nézek, látok,
tülekedő, vad tömeg csak,
nem testvérek, nem barátok!
Gond előttem, gond utánam!

Bűn előttem, bűn utánam.
Fojtogat künn. Mardos itt benn.
Mérhetetlen messzeségben
fenn, felettem — trónol Isten!
Bűn előttem, bűn utánam!

Vád előttem, vád utánam,
vád köröttem, önmagamban.
Annyi vád, ahány lehellet!
Annyi vád, ahány útam van!
Vád előttem, vád utánam!

Hegy előttem, völgy utánam.
Gyötrelem, kín... napon, éjen,
életúton... mind azért volt...
ezt a csúcsot hogy elérjem!
Hegy előttem, völgy utánam.

Hegy előttem. Hegy előttem.
Nézem, nézem a keresztet,
nézem mástselátó szemmel.
Boldog, ezertitkú kezdet!
Hegy előttem! Hegy előttem!

Fény előttem, fény utánam:
hordom édes üdvösségem,
hirdetem zengő dalokban.
Árad, ujjong földön, égen!
Fény előttem! Fény utánam!

Év előttem, év utánam,
évek tűnnek, mint az álom,
s mindenütt Krisztushoz érek,
mindenütt csak Őt találok.
Év előttem, év utánam:

Ő előttem, Ő utánam,
a szívemben, a dalomban,
az életben, a halálban,
örömárban, fájdalomban.
Ő előttem, Ő utánam!

Igy előre! Igy hazáig!
Van-e szebb út az útamnál,
boldogabb hit a hitemnél,
hívebb Úr az én Uramnál?
Igy előre! Igy hazáig!

Zengj előttem, zengj utánam
boldog ének, hálaének.
Át az elgyötört világon
zengj be minden percet, évet:
zengj előttem! Zengj utánam!

Belák Erzsébet.

Alkalmi keresztyének.

Valaki azt állította, hogy ő hosz-
szú idő óta antialkoholista. E-
gyesek, akik ezt hallották, kétel-
kedtek benne. Amikor megkérdez-
ték tőle, hogy mióta az, vála-
szul azt felelte: »Ugy hozzávető-
leg húsz esztendeje!« Látni kel-
lett volna a gúnyos mosolyt, a-
mely erre a feleletre a hallgatók

arcán megjelent. »Néhanapján an-
tialkoholista!« Valóban, az ő pél-
dája nem vonzott másokat, nem
sokat jelentett.

Vannak keresztyének, akik e-
hez a férfihez hasonlóan »hozzá-
vetőleg« keresztyének. Csak ad-
dig, amíg az előnyös számukra,
amíg nem jár önmehtagadással.
Ez a keresztyénség az Ur előtt
utálatos.

Megcsalt gazdagok.

A kereskedővilágnak egyik vezető személyisége írja a következőket:

»Ifjú koromban, amikor még szegény voltam, úgy tetszett, hogy a legnagyobb boldogságot a gazdagság adja. Most annyi pénzem van, amennyiről azelőtt nem is álmodhattam, s boldogságom akadályának épen a pénzt látom. Milyen szívesen lemondanék ma minden vagyonomról, de késő. Egész életem át takarékoskodtam. Ennek a világnak minden kívánságáról, apró örömeiről, élvezeteiről lemondtam, hogy fillért-fillérre halmozhassak. Most gazdag vagyok, de az évek hosszú során át elvesztettem érzékemet ahhoz, hogy jó módornak igazán örülni tudjak. Az évek elmúltak, vissza nem hozhatom és hogy mennyi idő van még hátra, azt sem tudom. A vásárlás nem okoz örömet, s az adakozásban is meggátolt kétséges gyanakvásom. A szomorú tapasztalatok, amelyeket emberekkel szereztem, megingatták a beljünk vetett hitemet. Olyan sokszor utánajártam a dolgoknak, és csalódtam úgy, hogy most állandóan részen vagyok, hogy senkivel nyíltan, közvetlenül ne érintkezzem, ami pedig szükséges lenne ahhoz, hogy magamnak jóbarátokat szerezzek. Végtelenül egyedül vagyok, s a világ minden pénze nem elég ahhoz, amire pedig olyan nagyon vágyom: egy hűséges, szerető szívre.

Minden ifjú embernek, aki azt hiszi, hogy a gazdagságban van az életcél, nyomatékosan mondom: »nincs igazatok! A gazdagság bilincs és visszahozhatatlan áldozatokat kíván. S a vagyon, ha elnyerte az ember, megfosztja attól, hogy élvezni is tudja azt, s elveszíti általa az embertársba vetett

bizalmat. Igen, keményen dolgoztam, de ha visszanézek a fáradtságos munkában eltöltött évekre, borzadály tölt el, amelyet a legpazarabb környezet sem tud elűzni. Jóllehet, néha, amikor eredményt láttam s új pénzt tehettem a régi mellé, boldogság töltött el. De a boldogságnak ezek a röpke percei eltűntek, mint az álom, és semmi vidám emléket nem hagytak. A vagyonszerzésben elvesztettem mindent, ami embertársaimhoz fűzött és leghőbb vágyam lenne új életet kezdeni.«

Ki vagy te?

»Én vagyok a legjobb ember!«
Az utcán találkoztam vele. Foglalkozása szerint molnárlégény volt, apró, szúrós szemekkel, borvirágos orral. Nem gondoltam volna róla, hogy a legjobb ember, ha ő nem annak mondta volna magát. Beszélgetni kezdtünk. Elmondta, hogy állását verekedés miatt vesztette el. Emellett minden második mondata így hangzott: »Tudja kérem, én vagyok a legjobb ember ezen a világon, nálamnál jobbat nem talál. Szeretném látni azt, aki rám valami rosszat tudna mondani. Igen, én vagyok a legjobb ember, de ha megharagítanak, nem vagyok ember többé, s igen könnyen megharagszom. Akkor azután mindegy, hogy kit ütök meg, s hogyan ütöm meg. De különben, — én vagyok a legjobb ember ezen a földön.« Ez volna tehát a világ legjobb embere! Óh, sokan vannak hozzá hasonlók. Megtalálhatók a templomban, s az utcán épen úgy, mint a vendéglőkben. Egyetemi tanár-e vagy utcai csavargó, — egyben megegyeznek: a Biblia számukra kellemetlen könyv, s nem hiszik, hogy nekik is Jézusra van szükségük.

Egy orosz tanítónő bizonyágtétele.

Isten sokszor és sokféleképen érintette lelkiismeretemet és megterésre hívott fel. Sokszor voltam jószándékkal telve, sok megjavulásra vonatkozó ígéretet tettem, amelyeket azonban megtartani sohasem tudtam. Isten életem utolsó három évében külső és belső dolgaim által sokat szólt hozzám, de én mindent visszautasítottam, a bűn elleni harcot feladtam, s mindig mélyebbre és mélyebbre jutottam. Végre így szóltam: »Nincs Isten!« Mindent, ami Istenre emlékeztet, elvettem. Meg fogok állni, lelkiismeretemet el fogom hallgattatni, a magam kívánsága szerint akarok járni. *Gonosz akarom* cselekedni. És szívem sötét, nagyon hideg lett.

Szilveszter éjszakája volt. Nem tudtam aludni. Világossá lett előtttem, hogy az ördög hatalmába kerültem. Az éjszaka sejtelmesen sötét volt. Imádkozni nem tudtam, de nem is mertem. Szívemet el-töltötte az Isten ítéletétől való félelem. Megéreztem, mit jelent az, ha az embernek nincsen Istene.

Másnap egy orosz gyülekezetnek az összejövetelére mentem. Reszketve, csüggedve, vajjon egyáltalán jöhetek-e ide? Úgy éreztem, számomra nincs már bűnbocsánat.

A prédikáció hatalmába kerített. Az Ige szívembe hullott. Amikor az összejövetel után hazamentem, sötét kétségek, félelem, gyötrelem uralkodott a szívemben. Kértem Jézust kegyelemért, szabadulásért ebből a rettenetes állapotból, de békességet nem találtam. A Sátán is közeledett: »Látod, hagyj abba az imádságot, meghallgatásra úgysem találsz.« Nem bírtam tovább. Kerestem va-

lakit, aki előtt megnyithattam a szívemet. Néhány kérdést intéztem hozzám, s világossá lett előtttem, hogy nekem is szól Krisztus hívása: »Aki énhozzám jő, semmiképpen ki nem vetem.«

Ismét imádkoztam, s az Ur meghallgatott. Ő kopogott a szívem ajtaján és én megnyitottam. Ettől az órától kezdve hívhattam Istent Atyámnak.

A következő hónapokban sok harcon, kísértésen, küzdelmen és szenvedésen mentem keresztül. De az Ur hosszútűrő volt irántam. Kezemet fogta, s vezetett, mint a tyka gyenge gyermekét, segítségét nem vonta meg tőlem. Szívemet egészen akarta. Osztatlanul. És Ő is egészen az enyémmé lett. »Aldjad én lelkem az Urat és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről.«

A szövőgépnél.

Van a szövésnek egy bizonyos módja, amikor a takács munkája maga előtt is rejtve van; előtte csak a minta látszik, a készülő szöttes a szövőszék alatt van. Minden figyelmét a mintára kell irányítania. De vigyáznia kell arra is, hogy a szálak, amelyekkel dolgozik, el ne szakadjanak, jól kihasználja és minden szál pontosan a maga helyére kerülhessen. Amikor az utolsó szálát is bedolgozta, elkészült a munka. Kivérszi a szövőszékből és láthatóvá lesz a műve. Ez a mű vagy dicséri vagy elítéli a mestert.

Nem hasonlít-e minden ember az ilyen takácshoz?

Cselekedeteinkkel, szeretetünkkel és szenvedésünkkel láthatatlanul dolgozunk egy mesterművön, amely az örökkévalóság számára készül. Semmi, amit teszel, vagy elhagysz, nem tűnik el nyomtalanul; minden cselekedeted által új

vonás készül azon a képen, amely örökre meg fog maradni. Hogy meddig jutottál a munkában, az rejtve van. Nem láthatod és ne is akard látni. Eljön a nap, amikor a keret eltörik, a földi formák eltűnnek, s látható lesz az örökkévalóság embere. Világosságra kerül akár akarjuk, akár nem. S akkor mindenki olyan lesz majd, amilyen mintára készült, aszerint milyen hűséggel használta fel a rendelkezésére álló időt, s milyen figyelemmel nyugodott tekintete az égi Mesteren, aki minden egyes emberi lelket a maga képére és hasonlatosságára akart formálni.

Az égő tíz pengős.

V. szabómester a legszorgalmasabb munka dacára is csak nagyon nehezen tudott gondoskodni a családjáról. Sok kellett a 10 éves gyermeknek, de szívesen dolgozott. Volt az asztalfiókban fillérekből összegyűjtögetett 10 pengője is, ha egyszer váratlanul kellene valamire, legalább ennyi legyen, ha több nincsen. S egy napon szüksége lett volna erre a pénzre, de nem találta meg a helyén. Hiába kérdezte a feleségét, a gyermekeit, nem tudta senki, hová lett. Kéresték mindnyájan, de legszorgalmasabban mégis a tolvaj, a szabómester György fia. Ő fedezte fel nem sokkal előbb a pénzt a fiókban, s akkor a zsebébe rejtette.

De milyen rettenetesen égette akkor a zsebe! Nem is tudta megtérni a pénzt a zsebében, hanem a szekrény tetején egy kis dísz-szobrocskában rejtette el. De nem volt nyugta így sem. Ujra elővette a pénzt, s amikor senki nem vette észre, bedobta a tűzbe. A pénzdarab fellángolt, s aztán nem volt többet. György azt

gondolta, hogy a lelkiismeretének hangját is megégeti és nem szóval meg többet. Évek múltak el és György bevonult katonának. Úgyes, bátor katona volt, feljebbvalói mind elismeréssel nyilatkoztak felőle. Ő pedig újra és újra látta maga előtt fellobbanni a 10 pengős pénzdarabot és félt a halál gondolatától. Te tolvaj vagy! — hallotta a lelkiismeret hangját. Hogyan állhatsz meg Isten előtt?! Elhatározta, hogy zsoldjából megtakarítja azt az ellopott pénzt, s ha haza megy újra, bevall mindent az atyja előtt, s visszaadja a pénzt. De nem úgy történt. — »Ezt neked hoztam, anyám« — ennyi volt, amit mondott, s a bűn bevallása elmaradt.

Ismét évek teltek el. György megnősült, s családot alapított. Ekkor történt, hogy gyülekezeti hetet rendezett a községük lelkésze, s a naponkénti sorozatos igehirdetés eredménye lelki megmozdulás volt. Többen fölismerve addigi bűnös életüket, új életet kezdtek az Ur Jézus Krisztussal. György felesége, s a testvérei közül is többen megtértek, de ő kevéssé lenni. Végre megtört az ő büszkesége is és által ment a halálból az életre. Megtérésének első idejében a 10 pengő nem jutott többet eszébe, csak egyszer, munka közben, mintha villámcsapás érte volna, úgy állt előtte ez a visszaemlékezés.

Nem vonakodott tovább. Mint-hogy atyja már nem élt, özvegy édesanyja előtt vallotta be keserves bűnbánattal a vétkét. Azután együtt örült anya és fia. S az ellopott pénz nem égette soha többet.

Nem éget-e téged még valami a te szívedben?

KÜLMISSZIÓ.

Megáldott szolgálat.

Hirek Egyiptomból.

A kairói »El Azhár« egyetem kimondottan mohamedán tudományos intézet. Egyik keresztyénné lett sejk mondta el a következőket: Az én apám harminc évig tanult az El Azhár egyetemen, mégsem jutott többre ilyen hosszú idő alatt sem a kórán olvasásánál. Én jóval kevesebb idő alatt hatféle képesítést nyertem ugyanott. Ma tizenkét évnél hosszabb ideig senki sem lehet egyetemi hallgató.

Az El Azhár egyetem egyik magántanárja, egy sejk már a Bibliát is hallgatói kezébe adja. A kóránról meg lehet mindenkinek a magánvéleménye; ma már nem nevezik kafirnak, ha bizonyos dolgokat kétségbe von.

Ezt az új sejket a régi gondolkozásúak még néhány évvel ezelőtt erősen üldözték, még a királytól is kérték elmozdítását, de a legfelsőbb államhatalom megengedi a csöndes, nem erőszakos munkálkodást. Nagyszámú hallgatóinak tetszik bizonyágtétele.

E hatás érezhető mindenfelé. Keresztyénné lett arab tanítónk két év előtt félt az utcán járni, hogy megverik, mint hitetlent. Ma már bátran járhat. Erőszakosság el sem képzelhető.

Néhány évvel ezelőtt imádkoztunk, hogy a mohamedánból keresztyénné lett Izmáel fiait, mint hitelhagyottakat, ne üldözzék a fanatikus muzulmánok.

Imáinkra az Ur csodával felelt. Az Urnál nincs lehetetlenség. Jézus győz! Ő az Ur, aki lerombolja, beveszi az Izlám legerősebb bástyáit is!

Munkában eltöltött, boldog két hónapra tekinthetünk vissza. Körünkben ismét mindenféle korú, fajú és a legkülönbébb betegségekben szenvedő betegek fordultak meg. Általában hála és bizalom érzése kapcsol bennünket össze. Különösen Darauból számos asszony érkezett kórházunkba, — valószínűleg havonkénti látogatásaim eredményeképpen, — kik különösen fogékonyak az Evangéliom iránt. Így minden háborús híresztelés és előrelátható nehézségek dacára is örvendeztünk, hogy szolgálatunkat csendben végezhetjük. Eleinte igen csekélyszámú munkaezredünk volt. Itt ezidőszent minden iskolai végzettséggel bíró fiatal leány nagyon keresett és használható munkaezredet jelent. Időközben próbálkoztunk egy fiatal kopt özvegyvel, ki két napi kórházi szolgálat után kidőlt. Végre Luxorból érkezett egy tizenhétéves, még teljesen tapasztalatlan új ápolónő, ki otthoni szegényes körülményei miatt kénytelen volt ezt a pályát választani, azonban nagy kedve van hozzá. Remélhetőleg jól beválik. Nagy segítségünkre vannak nubiai ápolóink és Hassan, a legujabb tizenötéves kórházi segédünk.

Hálával tekintünk vissza a sok-sok tapasztalt öröme és betegeink gyógyulására. Az egyik teremben a következő arab mondás olvasható: »Ana ar rabb schaeфик« —: »Én vagyok az Ur, a te gyógyítód«. E mondás súlyos betegségek idején segítségünk volt és betegeink imádságává vált. Általában könnyebb most a munkánk, mint az utóbbi két évben. Azt kérjük az Urtól, hogy bár házunk mindinkább testi és lelki gyógyulások hajlékává válna.

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT.

Febr. 1. Luk. 9:28—36. Zsolt. 93. Milyen könnyen elálmosodunk mi gyarló emberek, még akkor is, mikor egészen közel van hozzánk az Ur dicsőségének meglátása! Jézus nehéz, sok szenvedéssel megterhelt földi életének milyen felséges nyugvópontja lehetett ez az óra, mikor lelkének isteni dicsősége keresztültört földi alakján, s szemmeláthatólag elárasztotta Őt az Atyának kegyelme. S a tanítványok akkor is aludni tudtak. Mikor pedig fölébredtek, akkor első gondolatuk az volt, hogy milyen jó volna most már mindig itt maradni, s nem menni vissza az élet harcába. De nem így gondolkozik az Ur. Őreá nézve a felüdülésnek ez az órája annál nagyobb indíttatás volt a további munkára.

Febr. 2. Máté 8:23—27. Róm. 13:1—10. Ján. 4:31—42. Róm. 7:7—16. Minden rendesen vezetett országban, ahol nem anarchizmus vagy a bolsevizmus uralkodik, megegyezik az állami törvény Isten törvényével. Keresztyén embernek tehát kötelessége a törvényt megtartani, s a többségnek engedelmeskedni. Tartzók evvel a maga javáért is, de a mások javáért is, mert jó példával kell előljárnia azok előtt, akiket csak a törvény tarthat féken, hogy súlyos bűnökbe ne essenek. A keresztyén, természetesen, nem csak azért tölti be a törvényt, hogy büntetés alá ne kerüljön, hanem azért, mert a szeretet is erre indítja. S a szeretet többre is indít, mint amennyit a törvény élénk szab.

Febr. 3. Zsolt. 77. Ef. 2:11—18. Álmatlan éjszakákon mi is sokszor elmélkedünk. Eszünkbe jutnak bajaink és szenvedéseink, aggodalmaskodunk és nehéz kérdések merülnek föl a lelkünkben. De ezeknek a gondolatoknak nem szabad úrrá lenniök felettünk. Emlékezzünk meg az Urnak csodálatos cselekedeteiről, melyeket már a mi életünkben is végezhvitt. Nem csoda-e, ha megismertette velünk az Ő szabadítását? Ha megbocsátotta a bűneinket és gyermekeivé fogadott? S azóta is hányszor megmutatta, hogy velünk van, megőrzi és vezet! Ha ezekre gondolunk, akkor eltűnik a lelkünkben minden aggodalom és nyugtalanlanság és szégyelni fogjuk magunkat, hogy egyáltalán elő is jötték.

Febr. 4. Luk. 9:37—50. Ef. 2:19—3:7. A kishitűség együtt jár a lelki dol-

gok megértésére való tehetetlenséggel. Mennél több a hitünk, annál többet megértünk Isten dolgaiból. S mennél több a hitünk annál szabadabbak vagyunk önmagunktól, s nem akarjuk hiúságunkat és nagyravágásunkat táplálni avval, hogy nagyobbak akarunk lenni más keresztyén testvéreinknél.

Febr. 5. Luk. 9:51—62. Ef. 3:8—13. Jézus az itt elmondott esetekben is példaképünk lehet. Példaképünk a türelemben és hordozó szeretetben, hogy ne mondjunk ki mindjárt szigorú ítéletet embertársaink fölött, hanem jusszon eszünkbe, hogy Jézus érettök is meghalt, s igyekezzünk őket szeretettel eljuttatni ennek a megismerésére. Es példaképünk lehet a bölcseségben, amellyel a különböző egyénekkel különbözőképpen bánik. Nekünk embereknek épen ezt a legnehezebb eltalálnunk, hogy hol alkalmazzunk több szigorú és hol több gyöngédséget, hol sürgessünk és hol várjunk. De az Urtól kaphatunk bölcseséget, ha kérünk.

Febr. 6. Luk. 10:1—16. Ef. 3:14—26. Milyen sokoldalú az a feladat, amelyet az Ur a tanítványokra bíz! Valóban lehetetlen volna elvégezni, ha nem az Urtól kapott felhatalmazással mennének, s nem tudnák, hogy Ő mindenütt és mindenben velök lesz. Az Ur azt a munkát, amit a tanítványokra bíz, a maga munkájának tekinti. Aki a tanítványok szavát befogadja, az Őt fogadja be, aki elutasítja, az Őt veti el. De a tanítványoknak aztán csakugyan ilyen szellemben kell munkálkodniok: semmiben sem keresni a maguk hasznát, a maguk dicsőségét, hanem mindent az Urért, mindent az Urnak.

Febr. 7. Luk. 10:17—24. Ef. 4:1—10. Az evangéliumnak nem gyengeségét, hanem nagy erejét mutatja az, hogy a bölcsék és értelmesek elől el van rejtve, a kisderek előtt pedig megjelentetik. Mert ereje épen abban áll, hogy az emberi szív büszkeségét és keménységét tudja összetörni, s míg azt meg nem cselekedte, addig érthetetlen marad a büszke emberi szív előtt. De, ahol ezt a célját elérte, s a saját értelmében és erejében kevélykedő embert alázatossá, kicsiny gyermekké tudta tenni, ott csodálatos világosságot terjeszt a megalázkodott lélekben.

Febr. 8. Luk. 10:25—42. Jer. 9:23, 24. Ne azt kérdezd, hogy »ki az én felebarátom?«, hanem inkább azt, hogy »kinek vagyok én a felebarátja?« Jé-

mutatja, hogy nem vagyunk előbbre.

Febr. 8. Márk 12:18-34. Róm. 14:10-23. Az igazi szeretet le tud szállni a másíknak az álláspontjára, ha annak még kevesebb a világossága. Nem a fontos, alapvető dolgokban való engedés ez, hanem a másod- és harmadrendű kérdésekben való alkalmazkodás. Aki magát igazán és egészen a Szent Lélek vezetése alá helyezi, az meg fogja különböztetni tudni, hogy miben *nem szabad* engedni és miben *kell* engedni a másíknak a kedvéért.

Febr. 9. Márk 12:35-44. Ezek. 33. 10-16. Mennyire világosan kitűnik az ó-testamentumi igékből is, hogy az embernek folytonos összeköttetésben kell lennie Istennel és folytonos függésben lenni ötöle. A megtérés nem azt jelenti, hogy emberi természetünk most már úgy átváltozott, hogy nem vagyunk képesek vétkezni. Az emberi természet mindvégig emberi természet marad, hanem azt kell nekünk hit által halálba adnunk, és a hitnek folytonossága által a halálban tartanunk. Az Igével való állandó táplálkozás, az annak való hűséges engedelmesség, az imádkozásnak, a közösségnek az Urért való munkának a gyakorlása tarthatják fönn és erősíthetik bennünk ezt a hitet.

Febr. 10. Máté 13:24-30. Kol. 3: 12-17. Máté 7:24-29. Róm. 8:1-9. Megbocsátás, szeretet — ki lehetne-e rekeszteni ezt a két dolgot a hívő keresztyén életéből? Hogy lehetne, mikor az ő egész élete azon épül föl, hogy az ő megszülött Fiát adta érette, s neki is, aki hisz ebben, ennek a hitnek alapján bocsátattak meg a bűnei? Isten szeretetének a mi szívünkben is szeretétet kell ébresztenie nemcsak Isten iránt, hanem embertársaink iránt is, s aki szeret, az megbocsát.

Febr. 11. Zsolt. 138. Róm. 15:1-13. Az erősek hordozzák az erőtlenekeket, né fölbük helyezkedjenek, hanem őket emeljék, hogy növekedhessenek. Az erőtlenekek pedig engedjék magukat hordoztatni, né hitessék el magukkal, hogy már jól tudnak a maguk lábán járni, mert akkor annak a veszélynek teszik ki magukat, hogy elesnek. Egy-ség úgy jöhet létre, ha senki sem a maga személyét helyezi előtérbe, hanem mindig Krisztust, akiben és aki által befogadja az ő atyafiát. Nehéz leckének látszik ez, de az engedelme-seket megtanítja rea a Szent Lélek.

Febr. 12. Márk 13:1-23. Róm. 15: 14-24. Pál apostol azt a parancsot

vette az Uról, hogy a pogányok közt hirdesse a Krisztus evangéliumát. Pogányok, persze, akkor nem csak azok voltak, akiket mi most ez alatt a név alatt értünk, az Európán kívül lakó színesbőrű emberfajok, hanem Európa fehérbőrű lakosai is, a mi őseink. Ha Pál engedelmesen meg nem kezdte volna ezek közt a munkát, ha az evangélium hirdetése csak a zsidó népre szorítkozott volna, hol volnánk mi most akkor? Adjunk hálát azért az első pogány misszionáriusért, aki el-terjesztette a Krisztus evangéliumát Európában is.

Febr. 13. Márk 13:24-37. Róm. 15: 25-33. Pál tudja azt, hogy bár a lélek előbbvaló, mint a test, azért a test-ről sem szabad megfeledkezni. A lélek gondozásával együtt kell járni a test gondozásának is, ha a szűköl-ködöket kegyes szavakkal akarjuk ki-elégíteni és nem igyekszünk testi és anyagi nyomorúságukat enyhíteni, akkor nagy akadályt gordítunk lelki munkánk eredménye elé. A külmiszióban a lelki munka útját legjobban az orvosi misszió egyengeti, amely a test betegségein segít.

Febr. 14. Márk. 14:1-16. Róm. 16. Milyen szeretettel hordozza szívén Pál az általa alapított gyülekezeteket! Hány embert ismer ott személyesen úgy, hogy imádkozik értük, s névsze-rint megemlékezik róluk leveleiben! Nem anyagi érdek köti hozzájuk, nem is a test és vér köteléke, hanem »az Urban« való lelki kötelék, mint az egyes üdvözlésekből kitűnik. Ez a legszorosabb kötelék, ezt kell a leghi-vebben ápolni, ezen van Istennek legnagyobb áldása.

Febr. 15. Márk 14:17-31. I. Móz. 1:1-13. Isten öröktől fogva volt, de hogy a mi földünk teremtése előtt mi volt a világmindenségben arról Ő nem ad nekünk számot. Elég, ha azokat a dolgokat kijelentette, amelyek közvetlenül mireánk tartoznak, a föld teremtését s az égét, amennyiben az a mi földünk számára észlelhető. A teremtés munkája természetesen, csak nagy vonásokban van előadva. Egy nap alatt nem a mi 24 órából álló napunkat kell érteni, hanem sokkal hosszabb időszakot. Fő az, hogy minden Isten teremtő szavára jött létre, s hogy a teremtés munkájában a teljes Szentháromság részt vett: a teremtő Atya mellett a Fiú, mint Ige, s a Szent Lélek mint tápláló Erő.

Vargha Gyuláné.